

Последниятъ день отъ старата година бавно минаваше. Тя, сякашъ, не искаше да си отива. . .

Гошко слѣзна въ мазето, погали си сурвачката, почна работа, но не го съдържаше. Той често излизаше и пакъ отиваше да погали сурвачката си. . .

Къмъ обѣдъ дойде раздавачъ. Майсторътъ му пое телеграма, прочете я, сви вежди, па каза на калфитѣ:

— Момчета, азъ трѣбва да замина още сега. Отвори ми се непредвидена работа.

Гошко трепна. Той колко много искаше да сурвака майстора си! . .

Калфитѣ привършиха работата и си отидоха. Гошко остана като попаренъ въ пустия дюкянъ.

Къмъ полунощъ камбанитѣ забиха. Чуха се и топовни гърмежи. Деца запъплиха изъ улицитѣ и почнаха да сурвакатъ. Гошко трепна. Слѣзна въ зимника и си взе сурвачката. Той искаше да сурвака. Но кого? Тръгна. После се сѣти, върна се въ дюкяна, спушна ролеткитѣ и се отпусна на голѣмия столъ съ сурвачка въ ржка. И така заспа. Ето, той сънува, че е въ тѣхното село съ своитѣ другари и сурвака. Шарената торбичка се пълни съ сушени плодове, а кесийката, съшита отъ баща му, съ левчета. . . Снѣжинкитѣ се сипятъ, щипятъ му бузитѣ и сякашъ пригласятъ: „Сурва! . . . Сурва!“

Гошко притисна сурвачката къмъ гърдитѣ си, и ужъ му е весело, пѣкъ плаче. . .

Изведнажъ се стресна. Нѣкой чукаше на вратата. Гошко се уплаши.

— Гошко, Гошко! Отвори, — викаше слабъ и заморенъ гласъ.

— Бабо! Бабичко, — проплака Гошко и отвори вратата. Той се хвърли въ прегръдкитѣ на баба си, и сълзитѣ му ругнаха.

— Е, баби, азъ цѣла нощъ съмъ била пжтъ въ тази виелица заедно съ сурвакаритѣ да дойда, да ме сурвакашъ, а ти плачешъ!

Гошко дигна глава и погледна баба си. Въ очитѣ ѝ блѣстѣха сълзи. Малкиятъ чиракъ обви врата ѝ и я цѣлуна. После бързо грабна сурвачката, заудря и занарежда: „Сурва, Сурва година! Едъръ класъ на нива!“ . . . Двамата сияеха отъ радостъ. Следъ това баба Стоеница изкара изъ торбата си домашната баница, благослови своето внуче, цѣлуна го по челото и почнаха да ядатъ. А очитѣ на Гошко не се отдѣляха отъ сурвачката. На душата му бѣше весело, че и тази година той пакъ сурвака.

Василъ Дунавски